

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Mk 9, 30-37

Évközi 25. vasárnap („B” év)

Aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem

Abban az időben Jézus és tanítványai átmentek Galileán. De Jézus nem akarta, hogy valaki megtudja ezt, mert a tanítványait készült oktatni. Ezt mondta nekik: „Az Emberfiát az emberek kezére adják, megölik, de miután megölték, harmadnapra feltámad.” Ők nem értették ezeket a szavakat, de féltek megkérdezni.

Ezután Kafarnaumba értek. Amikor már otthon voltak, Jézus megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok az úton?” Tanítványai azonban hallgattak, mert az úton egymás közt arról tanakodtak, hogy ki a nagyobb közülük. Leült, odahívta a tizenkettőt, és így szólt: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó, és mindenkinek a szolgája.” Aztán odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, majd magához ölelte, és ezt mondta nekik: „Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

³⁰ Κάκειθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνοῖ·

És onnan kijőve áthaladtak Galileán, és nem akarta, hogy valaki megtudja.

³¹ ἐδίδασκεν γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται.

Ugyanis tanította a tanítványait, és mondta nekik: „Az Emberfia emberek kezébe adatik át, és meg fogják ölni őt, és miután megöletett, három nap múlva fel fog támadni.”

³² οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτόν ἐπερωτῆσαι.

De nem értették a jövendölést, és féltek megkérdezni őt.

³³ Καὶ ἦλθον εἰς Καφαρναοῦμ. καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ διελογίζεσθε;

És Kafarnaumba mentek. És amikor a házban volt, megkérdezte őket: „Mit tanakodtatok az úton?”

³⁴ οἱ δὲ ἐσιώπων, πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων.

De hallgattak, ugyanis egymással arról beszélgettek az úton, hogy ki a nagyobb.

³⁵ καὶ καθίσας ἐφώνησεν τοὺς δώδεκα καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων **διάκονος**.

És leülve magához szólította a tizenkettőt, és mondja nekik: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül a legutolsó és mindenkinek a **szolgája!”**

³⁶ καὶ λαβὼν παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ **ἐναγκαλισάμενος** αὐτὸ εἶπεν αὐτοῖς·

És rátéve a kezét egy gyermekre közéjük állította őt, és **átölelve őt mondta nekik:**

³⁷ Ὃς ἂν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἂν ἐμὲ δέχηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με.

„Aki ilyen gyermekek közül befogad egyet az én nevemben, engem fogad be: és aki engem fogad be, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³⁰ ET INDE PROFECTI PERAGRABANT GALILAEAM; NEC VOLEBAT QUEMQUAM SCIRE.

³⁰ **Útjukat folytatva átvándoroltak Galileán. De nem akarta, hogy valaki tudjon róla,**

³⁰ Ezután eltávoztak onnan és átmentek Galileán; ő azonban nem akarta, hogy valaki megtudja ezt.

³⁰ ***Útjukat folytatva, keresztülmentek Galileán. De nem akarta, hogy valaki is megtudja,***

³⁰ *És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akará, hogy valaki megtudja.*

³⁰ Továbbindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki,

³¹ DOCEBAT ENIM DISCIPULOS SUOS ET DICEBAT ILLIS: “FILIVS HOMINIS TRADITUR IN MANVS HOMINVM, ET OCCIDENT EVM, ET OCCISVS POST TRES DIES RESVRGET”.

³¹ **mert a tanítványait akarta tanítani. Megmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezére adják, megölik, de azután hogy megölik, harmadnapra feltámad.**

³¹ Oktatta ugyanis tanítványait, és elmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezébe adják, megölik őt, de miután megölték, harmadnapra feltámad.

³¹ ***mert tanítványait akarta oktatni. Így szólt hozzájuk: „Az Emberfia emberek kezére kerül és megölik, de halála után harmadnapra föltámad.”***

³¹ *Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad.*

³¹ mert a tanítványait oktatta. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nappal később feltámad.

³² AT ILLI IGNORABANT VERBUM ET TIMEBANT EVM INTERROGARE.

³² **Nemigen értették ugyan a szavait, de nem merték kérdezgetni.**

³² Azok nem értették ezt a beszédet, de nem merték őt megkérdezni.

³² ***Azok nem értették meg ezeket a szavakat, de nem merték faggatni.***

³² *De ők nem értik vala e mondást, és féltek őt megkérdezni.*

³² Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek megkérdezni.

³³ ET VENERUNT CAPHARNAUM. QUI CUM DOMI ESSET, INTERROGABAT EOS: “QUID IN VIA TRACTABATIS?”.

³³ **Kafarnaumba értek. Amikor már otthon voltak, megkérdezte tőlük: "Miről beszélgettetek az úton?"**

³³ Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban volt, megkérdezte őket: »Miről beszélgettetek az úton?«

³³ ***A tanítványok versengése. Kafarnaumba érkeztek. Hazatérve megkérdezte őket: „Miről beszélgettetek útközben?"***

³³ *És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton?*

³³ Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban volt, megkérdezte tőlük: – Miről vitatkoztatok útközben?

³⁴ AT ILLI TACEBANT. SIQUIDEM INTER SE IN VIA DISPUTAVERANT, QUIS ESSET MAIOR.

³⁴ **Hallgattak, mert egymás közt arról tanakodtak az úton, hogy ki nagyobb közülük.**

³⁴ Azok csak hallgattak, mert az úton arról tanakodtak, hogy ki a legnagyobb közülük.

³⁴ ***Azok hallgattak. Útközben ugyanis arról vitatkoztak egymással, hogy ki nagyobb közülük.***

³⁴ *De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb?*

³⁴ Ők azonban hallgattak. Útközben ugyanis arról vitatkoztak egymással, hogy ki a legnagyobb.

³⁵ ET RESIDENS VOCAVIT DUODECIM ET AIT ILLIS: “SI QUIS VULT PRIMUS ESSE, ERIT OMNIUM NOVISSIMUS ET OMNIUM MINISTER”.

³⁵ **Leült, odahívta a tizenkettőt, s így szólt: "Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája."**

³⁵ Ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó, és mindegyiknek a szolgája.«

³⁵ ***Ő leült, magához hívta a tizenkettőt és így szólt hozzájuk: Aki első akar lenni, az legyen a legutolsó és mindenki szolgája."***

³⁵ *És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja.*

³⁵ Ekkor leült, odahívta a Tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: – Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó, és mindenki szolgálja.

³⁶ ET ACCIPIENS PUERUM, STATUIT EUM IN MEDIO EORUM; QUEM UT COMPLEXUS ESSET, AIT ILLIS:

³⁶ **Aztán odahívott egy gyereket, közéjük állította, majd ölébe vette, s folytatta:**

³⁶ Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik:

³⁶ ***Aztán odahívott egy gyermeket, közéjük állította, majd az ölébe vette s így szólt hozzájuk:***

³⁶ *És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nékik:*

³⁶ Kézen fogott egy kisgyermeket, és közéjük állította. Átölelte, és ezt mondta nekik: –

³⁷ “QUISQUIS UNUM EX HUIUSMODI PUERIS RECEPERIT IN NOMINE MEO, ME RECIPIET; ET, QUICUMQUE ME SUSCEPERIT, NON ME SUSCIPIT, SED EUM QUI ME MISIT”.

³⁷ **”Aki befogad egy ilyen gyereket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.”**

³⁷ »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.«

³⁷ **„Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig befogad engem, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött.”**

³⁷ *A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott.*

³⁷ Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevem miatt, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.

1.3. BEHATÁROLÁS

A megszállott ifjú meggyógyítását követően (Mk 9,14-29) Márk beszámol egyrészt Jézusnak és tanítványainak a Galileán át vezető útjukról, amely során az Úr másodszer beszél a rá váró húsvéti eseményekről (Mk 9,30-32), másrészt pedig a tanítványok további tanításáról kafarnaumi otthonukban (Mk 9,33-37).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Márk ebben az epizódban hangsúlyozni akarja, hogy:

- Jézus külön figyelmet szentel a tizenkét tanítvány tanítására útközben és odahaza is. Egyedül nekik mondja el nyíltan, hogy mi fog vele történni Jeruzsálemben, illetve elsősorban külön őket bátorítja arra, hogy ne a hatalomra törekedjenek, hanem a szolgálat lelkületére. Ez összhangban áll a Mester eredeti szándékával, hiszen azért választotta ki az apostolokat, hogy vele legyenek, hogy megismerjék őt, s csak utána küldi őket az igehirdetésre (Mk 3,13-14; Mk 16,15).
- Az Úr a kereszthalál után fel fog támadni. Vagyis nem a szenvedése, a halálé, hanem az életé az utolsó szó.
- Jézus tanítványa legyen alázatos, ne a hatalomra, hanem a szolgálatra törekedjék! A Mester tanítását fogadja gyermeki bizalommal, s forduljon mindenki felé gyengédséggel, elsősorban a legkisebbek és a kitaszítottak felé!

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

διάκονος (*diákonosz*): szolga (Mk 9,35)

A „szolga” kifejezés kétszer fordul elő a Márk-evangéliumban, s mindkét alkalommal Jézus mondja ezt tanítványainak, akik maguk között azon vitatkoznak, hogy ki a nagyobb, ki a tekintélyesebb (Mk 9,35; Mk 10,43). A Mester ezáltal kíván rámutatni arra, hogy annak, aki követni akarja őt, nem a hatalomra, nem a pozícióra kell törekednie, hanem arra, hogy szolgálként, vagyis alázattal a másik javát szolgálja. Ebből a szóból származik a „diakónus” kifejezés is, ami az egyházi rend szentségének az első fokozatát jelöli, emlékeztetve ezzel arra, hogy Jézus tanítványának a Mestert az alázatos szolgálatban is követnie kell.

ἐναγκαλισάμενος (*enánkáliszámenosz*): átölelve, átkarolva (Mk 9,36)

A kifejezés csupán kétszer található meg az Újszövetségben, s mindkét alkalommal Márk evangéliumában (Mk 9,36; Mk 10,16). Ez a szó Jézusra vonatkozik, aki az akkori korban gyakran háttérbe szorított gyermekek felé gyengédséggel fordul, átkarolva, s példának állítva őket. E szép gesztusban megmutatkozik Istennek a kicsinyek felé való megkülönböztetett szeretete. Továbbá az a felhívás is, hogy Jézust lássuk, szolgáljuk és fogadjuk be minden emberben, különösen a legkisebbekben (Mk 9,36-37), illetve, hogy Isten országát gyermeki bizalommal fogadjuk (Mk 10,14-15).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

Mk 8,31-33 Ezután arról beszélt nekik, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad. Ezt egészen

nyíltan megmondta. Erre Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki. De ő hoátrafordult, ránézett tanítványaira, s így korholta Pétert: „Távozz tőlem sátán, mert nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével.”

Mk 10,13-16 Kisgyerekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket. De a tanítványok elutasították őket. Amikor Jézus észrevette, helytelenítette. „Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” Azután megölelte, és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 10,40 Aki titeket befogad, engem fogad be, aki pedig engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött.

Mt 11,11 Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála.

Mt 17,22-23 Amikor együtt jártak-keltek Galileában, Jézus ezt mondta nekik: „Az Emberfiát az emberek kezére adják. Megölik, de harmadnap feltámad.” Erre igen elszomorodtak.

Mt 18,1-5 Abban az időben történt, hogy odamentek Jézushoz a tanítványok és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?” Odahívott egy gyereket, közéjük állította, s azt mondta: „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a gyerek, az a legnagyobb a mennyek országában. Aki befogad egy ilyen gyereket a nevemben, engem fogad be.”

Mt 20,25-28 Jézus azonban odahívta őket magához, és így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, zsarnokoskodnak a népeken, a hatalmasok meg a hatalmukat éreztetik velük. A ti körötökben ne így legyen. Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, s aki első akar lenni, legyen a cselédetek. Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak és odaadja az életét váltságul sokakért.”

Lk 9,43-45 Még mindnyájan álmélkodtak azon, amit tett, amikor így szólt tanítványaihoz: „Véssétek jól emlékezetetekbe ezeket a szavakat: Az Emberfiát az emberek kezébe adják.” De nem értették meg ezt a beszédet, el volt előlük rejtve, hogy ne értsék meg. De megkérdezni mégsem merték.

Lk 9,46-48 Fölmerült köztük a kérdés, hogy közülük ki a nagyobb. Jézus szívük gondolatainak láttán odahívott egy gyereket, maga mellé állította, s így szólt hozzájuk: „Aki befogadja ezt a gyermeket a nevemben, engem fogad be. S aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött. Mert aki a legkisebb köztetek, az az igazán nagy.”

Lk 17,11 Jeruzsálemben ment Szamária és Galilea határa mentén vitt az útja.

Jn 7,1 Jézus ezután bejárta Galileát. Júdeába nem akart menni, mert a zsidók az életére törtek.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

2Sám 24,14 Erre Dávid azt felelte Gádnak: „Nagy szorultságban vagyok... Inkább kerüljünk az Úr kezébe, hiszen nagy az irgalma. De emberek kezétől nem szeretnék elveszni.”

Sír 2,18 Vessük magunkat Isten karjaiba, ne kerüljünk az emberek kezébe, mert amilyen nagy ő, éppoly nagy irgalma.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Alexandriai Szent Kelemen: Mit tett Krisztus Urunk, amikor a tanítványok arról tanakodtak, hogy ki a nagyobb köztük? „Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik: »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött«”. Egy gyermeket állított példának. Mit is jelent ez? Viselkedjünk úgy, mint a gyermekek? Nem az életkorra utalt, hanem a gyermek tulajdonságaira. Legyünk olyanok, mint a gyermekek, azaz váljunk olyanokká, akik taníthatók! Akik taníthatók az erényekre, Krisztus követésére, Isten szavára, akik nem akarják ezt a tanulást abbahagyni. Legyünk Isten gyermekei! Tekintsünk úgy Istenre mint Atyánkra, viseltessünk iránta szeretettel, csodálattal, engedelmességgel, ahogyan egy gyermek az atyja iránt! Egy gyermek nem aggódalmaskodik. Rábízta magát teljesen a szüleire. Nekünk is hasonlóképpen kell rábízni magunkat Istenre mint gondviselő Atyánkra. Erre utalva mondta az Úr Jézus: „Ne aggódjatok a holnapért; a holnap majd aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.” (Mt 6, 34). Állandó feladat ez keresztény életünkben, hogy az Úr iránti gyermeki lelkületet mindig megőrizzük.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

565. Jézus nyilvános életének kezdetétől, keresztségétől fogva „Szolga”, aki teljesen a megváltás művének szenteli magát, melyet szenvedésének keresztségével fog beteljesíteni.

601. Ezt az „Igaz Szolga” megölésére irányuló isteni tervet az Írás előre hirdette mint az egyetemes megváltás misztériumát, azaz az embereket a bűn rabszolgaságából kiszabadító megváltását. Szent Pál egy hitvallásban, amelyről azt mondja, hogy úgy „kapta”, megvallja, hogy „Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint” (1Kor 15,3). Krisztus megváltó halála egész különlegesen teljesíti be a szenvedő Szolgáról szóló jövendölést. Maga Jézus életének és halálának értelmét a szenvedő Szolga fényében mutatta meg. Föltámadása után az Írásoknak ezt az értelmezését adta az emmauszi tanítványoknak, majd maguknak az Apostoloknak.

602. Következésképpen Szent Péter az isteni tervbe vetett apostoli hitet így fejezheti ki: „Tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán. Ő előre, már a világ teremtése előtt kiválasztatott, de csak az utolsó időkben jelent meg miattatok” (1Pt 1,18–20). Az emberek áteredő bűnt követő bűneinek büntetése a halál. Amikor tulajdon Fiát szolga alakjában, tudniillik az elesett és a bűn miatt halálra szánt emberség formájában küldte el, Isten „Őt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk Őbenne” (2 Kor 5,21).

604. Isten azáltal, hogy a bűneinkért odaadja a Fiát, kinyilvánítja, hogy az Ő ránk vonatkozó terve a jóakaró szeretet terve, mely minden érdemünket megelőzi: „Ebben áll a szeretet, nem mintha mi szerettük volna Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelésül a bűneinkért” (1Jn 4,10). „Isten azonban azzal ajánlja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk” (Róm 5,8).

713. A Messiás vonásai főként a Szolga énekeiben nyernek kinyilatkoztatást. Ezek az énekek hirdetik Jézus szenvedésének értelmét és megjelölik a módot, ahogyan Ő ki fogja árasztani a Szent Lelket, hogy életet adjon a sokaságnak: nem kívülről, hanem „a mi szolgálai alakunkat magára öltve” (Fil 2,7). Magára véve a mi halálunkat, tudja közölni velünk az Ő Lelkét, aki az életé.

786. Végül Isten népe részesedik Krisztus királyi feladatköréből is. Krisztus a maga királyságát azáltal gyakorolja, hogy halálával és föltámadásával minden embert magához vonz. Krisztus, a mindenség Királya és Ura mindenki szolgáljává lett, mert „nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja az életét, váltságul sokakért” (Mt 20,28). A keresztény számára Neki „szolgálni uralkodást jelent”; az Egyház főként „a szegényekben és a szenvedőkben ismeri föl szegény és szenvedő Alapítójának képmását”. Isten népe a maga „királyi méltóságát” azzal valósítja meg, hogy hivatásának megfelelően Krisztussal együtt szolgál.

„Mindazokat, akik Krisztusban újjászülettek, a kereszt jele királlyá teszi, a Szentlélek kenete pedig pappá szenteli. Ezért minden szellemi és lelki kereszténynek tudnia kell – eltekintve a mi hivatalunk sajátos feladataitól –, hogy királyi nemzetségből származik és papi kötelezettségei is vannak. Mi más volna annyira királyi, mint hogy az Istennek engedelmes lélek uralkodik a testén? És mi más volna annyira papi feladat, mint az Úrnak a tiszta lelkiismeretet és a jámborság szeplőtelen áldozatát a szív oltárán följánlani?”

1547. A püspökök és papok szolgálati vagyis hierarchikus papsága és az összes hívő általános papsága, jóllehet „mindegyik a maga sajátos módján, részesedik Krisztus egyetlen papságában” „lényegük szerint” különböznek, bár „egymáshoz vannak rendelve”. Milyen értelemben? Míg a hívők általános papsága a keresztségi kegyelemnek, a hit, a remény és a szeretet életének, valamint a Lélek szerinti élet gyarapodásában valósul meg, addig a szolgálati papság az általános papság szolgálatában áll, és az összes keresztények keresztségi kegyelmének kibontakoztatására irányul. Egyike azon

eszközöknek, melyekkel Krisztus szüntelenül építi és vezeti a maga Egyházát. Éppen ezért egy külön szentséggel, az egyházi rend szentségével adják át.

2538. A tizedik parancsolat megkívánja, hogy számúzzuk az irigységet az emberi szívből. Amikor Nátán próféta Dávid királyban bűnbánatot akart ébreszteni, elmondott neki egy példázatot a szegény emberről, akinek nem volt semmije, csak egy leányaként szeretett báránkjája, és a gazdagról, akinek számos nyája volt, mégis elvette a szegénytől a báránkjáját. Az irigység a leggonoszabb tettekre is vezethet. A halál a Sátán irigysége révén jött a világra (Bölcs 2,24).

„Harcolunk egymással és az irigység fegyverzett föl minket egymás ellen (...). Ha ilyen elkeseredetten szabdaljuk Krisztus Testét, hová jutunk? Mintha ízekre akarnánk tépni (...). Ugyanazon Test tagjainak mondjuk magunkat, és úgy marcangoljuk egymást, mintha vadállatok lennénk.”

2539. Az irigység főbűn. Szomorúságot jelent, amit valaki idegen jó miatt érez, és zabolátlan vágyat annak megszerzésére tiltott módon is. Amikor súlyos rosszat kíván a felebarátnak, halálos bűn:

Szent Ágoston az irigységben „ördögi víciumot” látott.

„Az irigységből gyűlölet, alattomos suttogás, megszólás, a felebarát szerencsétlensége miatti ujjongás és a szerencséje miatti bosszúság fakad.”

2303. A szándékos gyűlölet ellenkezik a szeretettel. A felebarát gyűlölete bűn, amikor az ember megfontoltan rosszat kíván neki. A felebarát súlyos gyűlölete bűn, amikor megfontoltan súlyos rosszat kíván neki. „Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok üldözőitekért. Így lesztek fiaim mennyei Atyátoknak...” (Mt 5,44–45)

2304. Az emberi élet tisztelete és fejlődése megkívánja a békét. A béke nemcsak a háború hiánya, és nem korlátozható a szembenálló erők egyensúlyának biztosítására. A béke nem érhető el a földön a személyek javainak védelme, az emberek közötti szabad kommunikáció, a személyek és a népek méltóságának tiszteletben tartása és a testvériség állhatatos gyakorlása nélkül. A béke a „rend nyugalma”. Az „igazságosság műve” (Iz 32,17) és a szeretet következménye.

2305. A földi béke Krisztus békéjének képe és gyümölcse, aki a messiási „béke Fejedelme” (Iz 9,5). Keresztjének vére által megölte az ellenségeskedést önmagában, kibékítette az embereket Istennel, és Egyházát az emberi nem egységének és Istennel való egyesülésének szentségévé tette. „Ő, a mi békességünk” (Ef 2,14). És kijelenti, hogy „boldogok a békességszerzők” (Mt 5,9).

2306. Akik lemondanak az erőszakos és véres tettekről és az emberi jogok biztosítására a védekezésnek a leggyengébbek számára is hozzáférhető eszközeihez folyamodnak, az evangéliumi szeretetről tanúságot tesznek, föltéve, hogy ez megtehető a többi ember és a társadalom jogainak és kötelességeinek kára nélkül. Törvényesen tanúsítják az életet és tárgyakat pusztító erőszakhoz folyamodás fizikai és erkölcsi veszedelmének súlyosságát.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az igaz ember próbatétele jelenik meg az *első olvasmányban* (Bölcs 2,12.17-20) és a *válaszos zsoltárban* is (Zsolt 53,3-6.8): „A gonoszok így beszélnek az igaz emberről: (...)»Tegyük próbára, gúnyoljuk és bántalmazzuk őt, hogy megismerjük szelídségét és kipróbáljuk türelmét! «”; „Mert idegenek keltek föl ellenem, a hatalmasok életemre törtek, és nem tartották Istent szemük előtt.” Az *evangéliumi szakaszban* (Mk 9,30-37) megértjük, hogy ezek Jézus kínszenvedésének előképei is, hiszen az Isten Fia értünk vállalta a halált, és megmutatta, hogy nem a halálé, hanem az életé, az igazságé a végső győzelem: „Az Emberfiát az emberek kezére adják, megölik, de miután megölték, harmadnapra feltámad.” Ennek fényében a próbatételek alkalmat adhatnak a növekedésre és az Úr Jézus követésében való fejlődésre, ahogy az *egyetemes könyörgések záró fohásza* fogalmaz: „Mennyei Atyánk! Te a mindennapi élet megpróbáltatásaival is nevelsz bennünket. Add, hogy ezeket szelíd türelemmel vállaljuk, és így kövessük Fiad példáját!” Továbbá az Úrba vetett gyermeki bizalomra hív a *zsoltáros* (Zsolt 53,3-6.8): „Isten megsegít engem, az Úr oltalmazója életemnek.”, ami az *evangéliumi szakaszban* (Mk 9,30-37) is megjelenik a kisgyermek példájával.

A *szentlecke* (Jak 3,16-4,3) rámutat az önzés, az irigység, a veszekedés fájdalmára: „Ahol irigység és önzés honol, ott zűrzavar van és mindenféle hitványság.” Ez az *evangéliumi epizódban* (Mk 9,30-37) az apostolok vetélkedő magatartásában is megmutatkozik: „Tanítványai azonban hallgattak, mert az úton egymás közt arról tanakodtak, hogy ki a nagyobb közülük.” Jézus viszont a *szentlecke* (Jak 3,16-4,3) szavaival szólva „a felülről származó bölcsességet” tanítja meg nekik és nekünk az *evangéliumban* (Mk 9,30-37), amikor azt mondja: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenkinek a szolgája.” E szelíd, alázatos és szolgáló életvitelért imádkozunk az *első könyörgésben*, az *egyetemes könyörgésekben* és az *áldozási énekben* is: „Mennyei Atyánk, (...) Add, hogy parancsaidat megtartva eljussunk az örök életre.”; „Imádkozunk, testvéreim, hogy szelídség és alázatosság lakjék a szívünkben!”; „Adj jó irányt útjainknak, hogy mindig akaratodat kövessem!” (Zsolt 118,4-5)

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

A nép üdve én vagyok (593)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/225/intr/858/a-nep-udve-en-vagyok-salus-populi-ego-sum

TAIZEI ÉNEK

Ubi caritas

<https://www.youtube.com/watch?v=G2o27qpvfUc>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Bruno Ferrero: A szerzetes és a rabló

Volt egyszer egy szerzetes. Egy apró természetű szerzetes, aki nagy szegénységben, egyedül éldegélt egy sivatagi kunyhóban. Imádkozással töltötte az idejét, a betevőre valóját pedig azzal kereste meg, hogy pálmalevelekből kosarakat és kalapokat font. Sokan jártak hozzá a városból, hogy elpanaszolják neki bújukat- bajukat, ő pedig megpróbált segíteni és tanácsot adni nekik.

A kis szerzetes durva vászonból készült ruhát hordott, kenyér és víz volt a tápláléka, semmi egyebe sem volt, egyetlen kincsén, egy különleges könyvön kívül, amit nap mint nap olvasgatott.

Egy napon egy rabló rontott be szélvészfélegként a szerzetes kunyhójába. Egy gonosz, marcona rabló. Tömött, borzas szakállal volt és éles, fenyegető kardja.

- Ide a kincsedet! – ordította.

A kis szerzetes átadta neki egyetlen, drága könyvét, és szomorúan nézte, ahogy a rabló magával viszi azt.

Amikor a rabló beért a városba, nyomban berohant egy kereskedő üzletébe, és minden különösebb teketória nélkül megkérdezte tőle ennek a rendkívüli könyvnek az értékét.

De hiszen én semmit sem értek a könyvekhez! – panaszkolt a kereskedő.

Pénzre van szükségem! Sokra! Mondd meg, mennyit ér ez a könyv és én eladom neked.

Fogalmam sincs - hebegte a kereskedő a könyvet lapozgatva. – De ismerek valakit, aki ért hozzá, egy igazi szakértőt. Hagyd itt nálam a könyvet egy-két napra, és megkérdezem őt.

Rendben! – morrantotta a rabló, kihúzva a kardját. – Két nap múlva visszajövök. Addigra a könyv mindenképpen itt legyen!

Aznap este, a bolt bezárása után a kereskedő ösvérre kapott, megsarkantyúzta, és a sivatagba indult. Kilométereken keresztül lovagolt, míg csak el nem érte a kis kunyhót, benne a kis szerzetessel.

Van nálam egy könyv – magyarázta. – Egy nagydarab, tömött szakállú férfi jött el hozzám. El akarja adni a könyvet. Meg tudod mondani nekem, hogy mennyit ér?

Azzal kihúzta a könyvet a táskájából, és megmutatta a szerzetesnek.

A kis szerzetes szemügyre vette a könyvet. Nem is képzelte, hogy ilyen hamar viszontlátja egyetlen kincsét. De nem kiáltott fel: „Az enyém!”, és nem szegezte ujját a kereskedőre: „Az az ember tolvaj!”.

Nem. Mindössze ennyit mondott:

Ennek a könyvnek nagyon nagy az értéke. Legalább egy évi keresetet ér. A kereskedő elbúcsúzott és visszament a városba.

Mint a szélvész

Amikor a rabló megjelent, az arc kifejezése még kegyetlenebb volt, mint máskor.

No, akkor, mondd meg nekem – mennydörögte –, mennyit ér a könyvem?

Rengeteget! – mosolygott a kereskedő. – Legalább egy évi fizetést! A bandita egy kicsit felvidult.

Csodálatos! – vigyorgott gonoszul. – És honnan tudod ilyen biztosan?

Egyszerű – magyarázta a kereskedő. – Van egy kis szerzetes, aki a sivatagban él, egy kis kunyhóban. Ő mindent tud a könyvekről. Elvittem hozzá és megmutattam neki.

A rabló kedve megint elborult.

Egy kis szerzetes? ... A sivatagban? – dadogta.

Pontosan!

És megmondtad neki, hogy ki akarja eladni a könyvet?

Egy nagydarab, tömött szakállú ember – ezt mondtam neki.

És a szerzetes semmit sem mondott a könyvről? Semmit sem mondott rólam?

Semmit. Miért?

Csak úgy – hazudta a rabló. – Csak a beszéd kedvéért.

Azzal felkapta a könyvet, majd sietve és dühösen elhagyta az üzletet. Lovára kapott és visszament a sivatagba. Lovagolt, lovagolt, meg sem állt egészen a kis kunyhóig.

Mit jelentsen ez? – rontott be üvöltve a kunyhóba, akár egy fergeteg. – Feljelenhettél volna, és engem letartóztattak volna. Miért nem szóltál semmit?

Mert már megbocsátottam neked – válaszolta a szerzetes.

Megbocsátottál nekem? – kiáltotta a rabló. – Megbocsátottál? – csuklott el a hangja.

Soha senki nem bocsátott még meg nekem! – majdnem suttogott. – Engem gyűlöltek, üldöztek, kergettek, száműztek, elítéltek. De soha nem bocsátottak meg nekem, soha!

Abban a percben a rabló hatalmas szívében valami megváltozott. Előhúzta zsákjából a könyvet, és visszaadta a szerzetesnek.

A tiéd!

A kis szerzetes elmosolyodott és megköszönte a rablónak. Azután pedig meghívta, hogy maradjon ott a kunyhóban, hogy tanuljon még többet a megbocsátásról és a szív békéjéről.

Nem sokkal később, a rablóból nagydarab, tömött szakállú szerzetes lett, aki boldog volt, ha megoszthatta másokkal azt a keveset, amije volt.

A szerzetes megbocsátása összezavarja a rabló erőszakos és hatalmaskodó világát. Felvillantja előtte az élet egy másik dimenzióját: azt, amelyik nem az erőszaké, hanem a szereteté. A megbocsátás megtöri a gyűlölet és a harag körét, amely ma sokakat fogva tart.

Bruno Ferrero: Olykor elég egy napsugár – Jézus arca

Szicíliaiban Epifanio szerzetes egy nap felfedezte magában Isten ajándékát, azt a képességet, hogy gyönyörű szép ikonokat tud festeni. Valami olyasmit akart festeni, ami élete remekműve lehetett volna: Jézus arcát. De vajon hol talál olyan modellt, aki képes kifejezni egyszerre a szenvedést és az örömet, a halált és a feltámadást, az istenit és az

emberit? Epifanio attól kezdve nem nyugodott, útnak indult, egész Európát végigkutatta, de senkit nem talált. Nem volt olyan modell, akiről mintát vehetett volna Jézus arcához. Egyik este úgy aludt el, hogy a zsoltár szavait ismételte: A te arcodat keresem Uram. Ne rejtse el előlem a te arcodat. Álmodott is: egy angyal visszavitte azokhoz, akikkel találkozott, és minden arcból megmutatott neki egy részletet, amely azt az arcot Jézuséhoz tette hasonlónak: például egy fiatal asszony öröme, egy gyermek ártatlansága, egy paraszt ereje, egy beteg szenvedése, egy elítélt félelme, egy anya jósága, egy árva ijedelmé, egy bíró szigorúsága, egy bohóc vidámsága, egy gyóntatópap irgalma vagy egy leprás bekötözött arca. Epifanio visszatért a kolostorába és nekifogott a munkának. Egy év múlva kész lett Krisztus arcképe, és Epifanio bemutatta azt az apátnak és a barátoknak, akik megdöbbenek és térdre estek. Krisztus arca gyönyörű volt, megható, tekintete egyenesen az ember lelkébe látott. Hiába kérdezték Epifaniót, nem tudták meg, hogy ki ült neki modellt. Ne egy ember arcában keressétek Krisztusét, hanem minden ember arcában fedezzétek fel Krisztus képmásának egy kis részletét!

Krisztus Benned

Ha már látod a gyengében az erőt,
 Haragban a mosolygást,
 Átok helyett áldást,
 Az irigyben jóindulatot,
 Benned Krisztus fénye ragyog.
 Ha már látod betegben a gyógyulást,
 Vak szem helyett látást,
 Szorongásban szabadulást,
 Sírásban a vigasztalást.
 Te már Krisztus szemével látsz!
 Skarlátvörös bűnök helyett érzed
 A hófehér szentséget,
 Fájdalom helyett kegyelmet,
 S ha már ellenséged is szereted,
 Krisztus benned kiteljesedett.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Hatalomra vagy szolgálatra törekszem-e?
- Milyen az én gyermeki lelkületem Isten iránt?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Mennyei Atyánk, te az isten- és emberszeretet parancsában foglaltad össze szent törvényedet. Add, hogy parancsaidat megtartva eljussunk az örök életre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiaid által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy tanítványi életemet egyre inkább a remény, a szolgálat, a befogadás, a gyermeki bizalom és a gyengédség jellemezze. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem (Mk 9,30-37)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus legyőzte a halált, tehát a halál után van feltámadás! E biztos remény adjon új lendületet nekem is!
- Isten gyermekei vagyunk.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Az Úr engem is tanít minden nap. Fogadjam tanítását gyermeki bizalommal!
- Sose szakítsam el magam Isten atyai szeretetétől!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Évközi 25. vasárnap („B” év)

Borítófotó © Shutterstock

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Alexandriai Szent Kelemen gondolatait a Bibbia dei Padri olasz nyelvű kiadvány alapján Rácz Dávid fordította Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Bruno Ferrero – Istenről szóló történetek, Don Bosco Kiadó, Budapest, 2016, 90-93.o.

Bruno Ferrero: Olykor elég egy napsugár – Jézus arca – https://www.plebania.net/hittanterem/?op=view&k_id=172

Krisztus Benned – www.jonas.magveto.sk/menu-

bal/keresztvenversekgyujtemenye/keresztvenversekgyujtemenye/Imreh_Orsolya.htm

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Lívია, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geizselhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfallvi Ildikó, Paal Ágnes, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelel cím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu